כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות

בסודשיח

בס"ד ■ יום רביעי ■ פרשת חוקת ■ ד' תמוז ה'תשע"ג ■ 12.06.2013 ■ גליון מס' 227

תפוצה לכל קהילות ישראל

וזאת חוקת התורה*: לאדם הנמצא בשדה הקרב

על הפסוק "זאת חוקת התורה" אומר רש"י :"למה נקטה התורה בלשון חוקה ולא מצוה? לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר :מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה? לפיכך כתב בה חוקה, גזרה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה". כלומר היות והשטן, שהוא היצר הרע שנמצא בכל אדם שואל את האדם: מה הטעם במצוה? האדם צריך לענות: זה חוק. כך הקב"ה גזר, וכך אני מקיים לפי מצוות המלך, לכן תפסה התורה את הלשון - חוקה. ויש להבין מדוע דווקא על מצווה זו אנו צריכים להגיד שזו חוקה?

הסביר מורנו ורבנו בעל הסולם כך: העניין הזה של פרה אדומה למעשה הוא דגם לכל עבודת ה' שלנו. כאשר האדם עומד על דעתו ומחליט שצורת העבודה שהוא חפץ בה היא לא עבודה בכדי לקבל שכר, לא בעוה"ז ולא בעוה"ב, אלא הוא רוצה לעבוד את ה' מטעם אהבת ה', מטעם גדלות ורוממות המלך, כאשר האדם רוצה לעלות על פסים של עבודה כזאת, שהם פסים של אמת, אז הגוף שלו, שהוא השטן ואומות העולם הנמצאים בתוך כל אחד ואחד מאתנו, מתחיל להתנגד לו. דהנה השטן הוא היצר הרע שנמצא בתוך גופו של האדם. ואומות העולם ג"כ נמצאות בגופנו, לא מדברים על אומות העולם החיצוניות, אלא בתוך כל אחד ואחד מאתנו יש דעות ותאוות שונות, אשר הן באות אלינו מאומות העולם. ואומר רש"י שהן שואלות שתי שאלות: מה המצווה הזאת, ומה טעם יש בה?!

מה המצווה הזאת? פירוש: האם הקב"ה הוא בעל חסרון ח"ו שאנו צריכים לכונן את כל עבודת ה' שלנו שתהיה עמ"נ להשפיע לו נחת רוח? הקב"ה לא בעל חסרון והוא לא צריך שנעשה לו נחת רוח, להפך - הוא ברא את הבריאה כולה בכדי להיטיב לנו, לא בכדי שאנו נעשה לו נחת רוח.

ועוד שואלים השטן ואומות העולם: מה טעם יש בה? אנחנו מבינים, אם האדם רוצה לקיים תורה ומצוות בכדי שתתגדל האהבה העצמית שלו, אז יש בזה טעם, אז האדם נהנה, הוא מקיים, עובד, מתאמץ, מתייגע - לא סתם, אלא בכדי שהקב"ה ישלם לו בעוה"ז, שתהיה לו פרנסה, בריאות, בנים טובים, וכן בכדי שהקב"ה ישלם לו בעוה"ב, בזה יש טעם. אבל אם האדם בא לגוף שלו ואומר לו: מהיום והלאה אני לא רוצה לעבוד בשביל שכר מפני שזאת לא צורת העבודה הנכונה, אלא צורת העבודה הנכונה היא לעבוד מטעם רוממות וגדלות המלך השי"ת, וזה לא יפה לבקש מהמלך שכר, כפי שאנו רואים בגשמיות: כאשר אדם משרת את גדול הדור למשל, אז לא יעלה על דעתו לבקש ממנו שכר, כך ממש צריך להיות לגבי הבורא. אז בא הגוף של האדם - השטן ואומות העולם, ואומרים לו: איזה טעם יש בעבודה כזאת, אם אתה רוצה לעבוד רק עמ"נ שיהיה לזולת, לה', לחבר, לרב, נחת רוח ולא בשביל עצמך, איזה מן היגיון יש בזה?! אלו השאלות ששואל הגוף את האדם בזמן שהוא רוצה לקבל על עצמו את עבודת ה' על דרך האמת.

והעבודה מכונה בשם: "פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול". פרוש: עבודת האדם צריכה להיות תמימה, שלמה, שאין בה מום וחסרון. אם האדם עושה את כל העבודה שלו בשביל עצמו, אז בודאי יש בזה חסרון, אבל אם עושה את זה עבור השי"ת, זאת עבודה זכה, נקייה וטהורה. זה הפרוש: "תמימה אשר אין בה מום". ומה עניין הצבע האדום כאן? זאת מוסבר בעמקות גדולה ע"פ חכמת הקבלה, וכדי להבין זאת צריך ללמוד רבות על כך, אך ניתן לומר בפשטות: אדם אדום ואדמה הם מאותו שורש. ומה הוא הגדר של השם "אדם"? אומר רשב"י במסכת יבמות על הפסוק: "ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם" - אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם. אדם הוא מלשון דמיון, בזמן שהאדם רוצה להדמות לבורא המלך השי"ת מצד "מה הוא רחום אף אתה רחום", אז הוא זכאי לשם אדם. ברם, כל זמן שהוא דואג לתועלת עצמו וכל הבסיס המרכזי של חייו ועבודתו, הוא לספק את תועלת עצמו ותאוותיו, זה לא נקרא אדם, זה עדיין נקרא בחי' של

עוד בעיתון

ניתן לעבור לכתבה הרצויה ע"י לחיצה על שמה.

וכי נחש ממית ומחיה
"קוצר רוח" הוא אחד האויבים המסוכנים של העם, כך אנו מוצאים את עם ישראל בעבדות מצרים...
המשך בעמ' 2

המקור והעניין להתפלל בכותל המערבי
בעומדנו סמוך ונראה ל-י"ז בתמוז והגעגועים לבניין המקדש גואים ועולים, וישנם רבים וטובים...
המשך בעמ' 3

שו"ת קיץ
שאלה: האם יש הבדל בין יין מבושל ליין שאינו מבושל? האם "הרחקה" מחייבת או לא?...
המשך בעמ' 4

סיפור לשבת
סדולת סעודת "מלוה מלכה"
הרה"ק רבי אהרן מבעלז זי"ע אמר, כי בעיר בה מתאספים לסעודת 'מלוה מלכה', זוהי טובה...
המשך בעמ' 4

שביבים
■ שלא לבדות עובדות ומעשים חדשים
■ עניין מי מריבה
■ הוכו במוטות וברזלים
המשך בעמ' 6

וקרא זה אל זה ואמר / תגובות חכמים היזהרו בדבריכם
אציין שאינני מכיר את כבוד הרב גנוט יחד עם זאת, שמעתי שהוא תלמיד חכם גדול...
המשך בעמ' 5

אומות העולם. לכן אומר רשב"י: "אתם קרויים אדם", דהיינו: דווקא ישראל, אלו שעוסקים ב"ואהבת לרעך כמוך" "ואהבת את ה' אלוקיך" - זה נקרא אדם. א"כ, "ויקחו אליך פרה אדומה תמימה", המושג אדום בא להראות על הנקודה הזאת, הפרה שהיא מסמלת את כל הדרך בעבודת ה' של האדם, היא בגדר אדומה, מלשון דמיון - "מה הוא רחום אף אתה רחום", זאת היא עבודה תמימה, זכה, אשר אין בה מום, זאת היא עבודה אשר הקב"ה רוצה בה.

אבל הגוף של האדם מתנגד לסוג עבודה שכזה, ולכן השטן ואומות העולם באים ושואלים שאלות את האדם: מה המצווה הזאת, ומה טעם יש בה? ועוד כל מיני שאלות שונות ומשונות - "מי ה' אשר אשמע בקולו" "ומה העבודה הזאת לכם". לכן כתבה התורה: "זאת חוקת התורה", כפי שאומר רש"י: לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה! מסביר רבנו בעל הסולם: אסור לתת תרוצים לגוף בשעה שהוא בא ושואל כל מיני שאלות וחקירות, אלא בזמן שהגוף שואל את כל השאלות הללו צריך לומר לו: זה חוק, זו היא גזירה של הקב"ה, זוהי צורת העבודה האמיתית!

אני רואה בשעורים שאני נותן, שאנשים רבים מתקשים לעכל את זה, אנשים רבים מבינים שאם אדם מקיים את המצוות, שבת, ציצית תפילין, נידה וכו'... ולומד תורה, בזה הוא עשה מעל ומעבר ממה שהקב"ה מצפה ממנו. וכשאני בא לאנשים ומסביר: רבותי, זה שלב אחד, זו רק תחילת הדרך, אבל צריך להמשיך הלאה, כי מה שהקב"ה מצפה מאתנו הוא - שע"י המאור הגדול שבתורה ובמצוות אנחנו נהפוך את טבענו לגמרי, מאנשים שאוהבים את עצמנו ודואגים להנאותנו, למילוי תאוותנו, נהפוך לאנשים אחרים אוהבי הזולת שדואגים לזולת, ועד כמה שהדבר נשמע תמוה - הציר המרכזי בחיינו יהיה הזולת ולא אנחנו. ואז אנשים פותחים זוג עיניים גדולות ומתקשים מאוד לעכל את זה, כזה דבר רוצה הקב"ה מאתנו? איך אדם יכול להגיע לזה? זוהי מטרת התורה והמצוות? קשה לגוף לעכל את זה. אבל זוהי האמת: "מה הוא רחום אף אתה רחום", כפי שהקב"ה כל עניינו רחמים ואהבת הנבראים, כך הנבראים צריכים להגיע לאהבת הזולת. והגוף מתנגד, ולכן אומרת התורה: "זאת חוקת התורה", זה חוק, אין להתפלפל ולהתפלסף עם הגוף, לנסות לענות לו תשובות, חוקה, צריך ללכת בכוח, כמו חיילים. חייל לא יכול לשאול שאלות בשדה הקרב: מה הטעם שהמפקד שלי צווה אותי לעשות כך, אולי אעשה אחרת? בזמן שהוא נמצא בשדה הקרב הוא צריך להיות ממושמע ולעשות, כמ"ש "נעשה ונשמע", קודם כל צריכים לעשות, ואח"כ הקב"ה ייתן לנו טעם והבנה בדברים הללו ג"כ.

*מאת רבי אברהם מרדכי גוטליב שליט"א, תלמיד "ברכת שלום" זצוק"ל

וכי נחש ממית ומחיה

/ הרב יעקב הלוי פילבר

"קוצר רוח" הוא אחד האויבים המסוכנים של העם, כך אנו מוצאים את עם ישראל בעבדות מצרים: "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה", וכך אנו פוגשים את ישראל במדבר: "ותקצר נפש העם בדרך". היו אלו רגשי חולשה של העם שהביא אותו לתגובה של כפיות טובה כמו שמובא בגמרא (ע"ז ה ב): "כפויי טובה היו שנאמר: 'ונפשנו קצה בלחם הקלוקל'". ורק העונש של שילוח הנחשים-שרפים שנשכו את העם והמיתו רבים מישראל הביא את העם להכיר בחטאם ולבקש ממשה שיתפלל אל ה' שיסיר מהם את הנחש. והקב"ה נוסף למילוי בקשתם זו, איפשר להם גם להירפא על ידי ההבטה בנחש הנחושת שמשה שם על נס. לכאורה היתה כאן רפואה סגולית, אך צריך לציין שהיא פעלה רק משום שהקב"ה בכבודו ובעצמו ציוה על עשייתה, מכאן תוכחה מגולה לתופעה של "מקובלים" מתחזים המבקשים להוליך שולל תמימי?דרך בעשיית ישועות ורפואות באחיזת עינים שאין בה ממש. ועד כמה הזהירה אותנו התורה מתופעות כאלו עד שאפילו על הנחש שנעשה במצות הבורא שאלו במשנה: "וכי נחש ממית או נחש מחייה?!" מפני שברור שלא תבוא ישועה לאדם כל עוד לא מתחולל בתוכו מהפך חיובי, ועל כן משיבים חז"ל (ר"ה כט א): "אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאין, ואם לאו היו נמוקים". כך שלא הנחש (שהיה לא יותר מאשר מראה מקום לישראל שדרכו יביטו כלפי מעלה) אלא רק שיעבוד לבם לאביהם שבשמים הוא שאחיה אותם.

על המלך חזקיה נאמר: "וכתת נחש הנחושת אשר עשה משה, כי עד הימים ההמה היו בני ישראל מקטרין לו" (מלכים ב, יז כז). ואמרו במדרש: "התחילו לומר לו (לחזקיה שכתת את הנחש) מה אתה עושה, מה שהתקין משה אתה סותר? אמר להם: כל מי שצריך להתרפאות יסתכל בקב"ה ויתרפא" (אגדת בראשית יא). מאותה סיבה גנז חזקיה גם את ספר הרפואות (ברכות י ב). אלא שעל "ספר הרפואות" יש לשאול: מה היה הספר הזה, אם ספר המדריך את האדם להתרפא בדרך הטבע, מדוע גנז אותו חזקיהו? הרמב"ם (בפירוש המשניות למסכת פסחים, פ"ד מ"ט) מביא תחילה פירוש המסביר שספר הרפואות היה רפואה בדרך הטבע: "כי שלמה חיבר ספר רפואות כשיחלה שום אדם או יקרנו חולי מן החולים היה מתכוין לאותו הספר, והיה עושה כמו שכתוב בספר והיה מתרפא, וכאשר ראה חזקיה כי בני אדם לא היו סומכין על ה' יתברך הסיר אותו וגנזו" אבל הרמב"ם אינו מקבל פירוש זה ודוחה אותו בחריפות: "ואתה שמע הפסד זה המאמר ומה שיש בו מן השגיונות ואיך יחסו לחזקיהו מן האיוולת שאין ראוי ליחס כמותו (אלא) לרעועי ההמון... ולפי דעתם הקל המשובש כשירעב האדם וילך אל הלחם ויאכל ממנו, בלי ספק שיבריא מאותו חולי החזק חולי הרעב, אם כן כבר נואש ולא ישען באלהיו, נאמר להם: הוי השוטים, כמו שנודה לה' בעת האכילה שהמציא לי מה שישביע אותי ויסיר רעבתנותו ואחיה ואתקיים, כן אודה לו שהמציא לי רפואה ירפא חליי כשאתרפא ממנו". ועל כן מפרש הרמב"ם שספר הרפואות שגנז חזקיה היה ספר של "תרופות אלילי" שאינן על דרך חכמת הטבע. גם הראי"ה קוק בספרו עין אי"ה (ברכות פ"א אות קמג) סובר שההנהגה הרגילה של האדם היא להשתדל להתרפא בדרך הטבע, והעושה כך לא זו בלבד שאינו ממעט בביטחונו בקב"ה, אלא מקיים מה שכתוב בתורה: "ורפא ירפא" ודרשת חז"ל: "מכאן שניתן רשות לרופא לרפא", וכמו שנפסק בשו"ע (יו"ד סימן שלו ס"א): "נתנה התורה רשות לרופא לרפאות, ומצוה היא, ובכלל פיקוח נפש הוא, ואם מונע עצמו הרי זה שופך דמים" ועוד טוען הראי"ה: אם אנו מחללין את השבת במלאכות דאוריתא

לרפא חולה מסוכן, איך נמנע מהחולה עצמו לבקש את רפואתו בדרך הטבע? נמצא לפי פירושם שספר הרפואות היה של רפואות אליל ולכן גנז אותו חזקיה, ומאותה סיבה גם כתת את נחש הנחושת.

והנה בעיית האמונות הטפלות חזרה אלינו אף בדורנו ואנו עומדים באותה בעיה שעמד בפניה חזקיה, במיוחד לאחרונה נתרבו בעלי מופתים המתחזים למקובלים ומוליכים שולל את ההמונים התמימים בהציעם להם ישועה ורפואה. וכמו חכמי דורו של חזקיה שהודו לו, כך גם על חכמי דורנו להצטרף למערכת אשר תחשוף ותבער את השקר שבתעשיית המקובלים המתחזים.

המקור והעניין להתפלל בכותל המערבי

/ מכתבי הרה"ג שמואל ברוך גנוט שליט"א

בעומדנו סמוך ונראה ל-י"ז בתמוז והגעגועים לבניין המקדש גואים ועולים, וישנם רבים וטובים המנצלים את ימי "שלושת השבועות" באופן מיוחד להשתטחות בקברי צדיקים ותפילה ליד הכותל המערבי, נביא מעט ונדון בדברי סופרים וספרים בענין העליה לכותל המערבי, מתוך הדגשה שמדובר בטיפה מן הים הגדול בענין נשגב זה.

א) עליה לרגל לכותל המערבי: בספר שדי חמד (מערכת א"י אות א') הביא לדברי המהרי"ץ חיות בהגהותיו לגיטין (ד' ב') ונדרים (כ"ג א') שמשמע מדבריו שישנו ענין לעלות לרגל בשריד בית מקדשנו גם בימינו אנו ושכן נהגו ישראל מדורי דורות, עד היום. אמנם המעיין בדברי המהרי"ץ חיות יראה לנכון שהסביר עליה זו משום שאפשר והקריבו שם קרבנות וכהלכה (במגילה י' א' וזבחים ס"ב א'). זאת ועוד שלדעתו העליה לרגל היתה לצורך קיבוץ החכמים שהיו שם, כדי לשטוח בפניהם שאלות בהלכה. וכן מצינו בחולין (מ"ח א') שעלו לרגל ליבנה, מקום החכמים, כדי לשאול שאלות שהצטברו בין חג לחג. ואף הנשים עלו לרגל, כדי לכבד את התורה וחכמיה, וכ"כ הרא"ש בנדרים (כ"ד א'). ולפי"ז עלינו לעלות לרגל אל גדולי הדור ומקומם ולאו דוקא לכותל המערבי.

ב) אמנם באמת מצינו כבר במדרש שיר השירים (פ"ד ב') כך: "ישראל משולים ליונה, מה יונה זו, אע"פ שאתה נוטל גוזליה מתחתיה אינה מנחת שובכה לעולם, כך ישראל, אע"פ שחרב בית המקדש לא ביטלו ג' רגלים בשנה". והר"ן בפ"ק דתענית כתב ש"היו מתאספים בכל הסביבות לעלות לרגל לירושלים, כמו שעושים גם היום". וכן בשו"ת תשב"ץ (ח"ג ר"א) כתב שישנו סמך שאף אחר החורבן, שבטלה קדושת הארץ, מ"מ קדושת המקדש וירושלים היא קיימת, שעדיין הם עולים לרגל ממצרים ושאר ארצות. והתשב"ץ מוסיף שגם בימיו עדיין רואים את נס הנהדר של "לא אמר אדם צר לי המקום" בירושלים, כאשר אנו רואים המונים עומדים צפופים בבתי הכנסיות שבירושלים. וכן בשו"ת חת"ס (יו"ד רל"ג) כתב שבימי הגאונים עלו לירושלים ברגלים. וכן מובא בספרים רבים שעלו לרגל לירושלים גם לאחר החורבן.

ג) אמנם על כל זה אפ"ל שהעולים לרגל נכנסו למקום המקדש ממש, בהיותם המקור והענין להתפלל בכותל המערבי בקיאים בזמנם במקומות שבהר הבית המותרים לכניסה להטובלים מטומאת קרי בטבילה דאורייתא, אך לא עלו להתפלל ליד הכותל המערבי באשר מקום התפילה הוא מחוץ להר הבית. (שהרי לרוב הדעות הכותל המערבי הוא רק קיר חיצוני של הר הבית, ורק להרדב"ז (ח"ב תרצ"א ותרמ"ח) הוא מכתלי החיל או העזרה, ורבים חולקים עליו בעוז). וגם אפשר שעלו לרגל למקומות בהר הבית שהוסיף הורדוס ולא נתקדשו בקדושה (ומותרים לכניסה גם לבעלי קרי). ואע"פ שמצאנו בספרים המאוחרים יותר (עיין שד"ח שם ובס' מנוחת אמת פי"ב בארוכה), שעלו להתפלל ליד הכותל המערבי. אולי הוא מפני שבמשך הדורות נשתכחו המקומות המדויקים המותרים בכניסה בלא טבילה, והמקומות המותרים בטבילה דאורייתא,שהנכנס אליהם עובר בלאו ועשה, והמקומות האסורים בכניסה לטמאי מתים, שהנכנס אליהם חייב כרת. ולכן העדיפו להתפלל ליד הכותל ולא להסתכן באיסורים, (ועי' שו"ת דבר יהושע (ח"א סי' ז'), ואינו תח"י). ואכן בס' כפתור ופרח (הוצאת מכון ללימודי מצוות הארץ, עמוד קי"ג) מאריך לשרטט את מקום כתלי הר הבית וכתב: "א"כ היום שאנחנו בחטאינו מבחוץ, נוכל להתקרב לענין תפלה והשתחויה עד אותם הכתלים, וכן עמא דבר באים עד אותם הכתלים ומתפללים לא-ל יתעלה לפני אלו שני השערים שהזכרנו, וכבר ביקש מהא-ל יתברך שלמה בתפילתו (מלכים א' ח' ט') שתקובל תפילת המקום ההוא", עכ"ל. ומדבריו למד הפאת השולחן (הלכות א"י פ"ג סקכ"ו) שבזמן הכפתור ופרח לא נהגו כלל להתפלל ליד הכותל המערבי אלא ליד שער הרחמים שבחומה המזרחית. וכבר נודע הסיפור, המובא בס' "אלא מסעי" שחיבר רבנו מהר"ם חאגיז, שהכותל המערבי היה מוסתר בהררי אשפה אדירים, עד שהשולטן סולימן הורה (לפני קרוב ל-500 שנה) לפנות האשפה ולגלותו.

נמצא שלפני כ-700 שנה, בתקופת גדול הבקיאים בנושא ארץ ישראל וירושלים, בעל ה"כפתור ופרח", לא ידעו את הכותל המערבי כלל. וגם עשרות שנים אח"כ עוד לא נודע, עד תקופת השלטון העותומני בארץ ישראל. וכבר הובא שהגאונים, וביניהם רב האי גאון, הקיפו בחג הסוכות את שער הרחמים. אמנם בס' הר הקודש (עמוד ר"נ) מוכיח שגם בזמן הכפתור ופרח הזכירו טובא את הכותל המערבי, ואכמ"ל.

ד) האם השכינה לא זזה מהכותל המערבי? - נאמר במדרשים (שמו"ר ב' ב', תנחומא שמות י' ועוד): א"ר חייא "הנה זה עומד אחר כתלנו", זה כותל מערבי, שמעולם לא זזה שכינה ממנו. ובילקוט שמעוני

(שה"ש ב') ובזוה"ק (פרשת שמות) נאמר שנשבע הקב"ה שאינו חרב לעולם. ובילקו"ש (מלכים רמז קצ"ה) ובתנחומא (שם) נאמר ש"לעולם אין השכינה זזה מכותל מערבי של בית המקדש". ולפי"ז השכינה לא זזה מכותל מערבי של ביהמ"ק ולא בכותל המערבי דנן, אשר לדעת רוב הדעות אינו אלא מכותלי הר הבית. אך ראה ראיתי בספרים רבים ונודעים המזכירים את דברי מדרשים אלו על הכותל המערבי המקובל כיום, וע"כ כנראה יש כאן הסבר כל שהוא לפתרון הדברים. והית"ש יחיש גאולתנו וישיב על כנו את הבית הגדול והקדוש שנקרא שמו עליו.

שו"ת קיץ
הרב שבתי יגל / הכולל הקהילתי רעננה

שואלת מגדה הזלנוס מניו יורק: שומרי מצוות רבים קוראים בשמחות למשגיח לפתוח את בקבוק היין בטענה כי המלצרים הם מחללי שבת. לעומתם יש האומרים שזו רק "הרחקה" ואין בזה בעיה. האם יש בעיה או לא? האם יש הבדל בין יין מבושל ליין שאינו מבושל? האם "הרחקה" מחייבת או לא או שמא זה רק בגדר הידור? ואם אכן זה רק בגדר הידור למה להעליב את המלצרים?

תשובה: אנסה לבאר את העניין:

א) נפסק להלכה בשולחן ערוך[א] שמגע של גוי ביין אוסר את היין מדין 'סתם יינם'. כמו כן נפסק להלכה[ב] שיהודי המוגדר כ'מומר' דינו כגוי להרבה דברים, ובין השאר גם לעניין זה, שהיין **נמזג** על ידו אסור בשתייה.

ב) יש מהפוסקים שכתבו שמומר אוסר רק את היין שמזג מהבקבוק אבל היין הנשאר בבקבוק מותר[ג].

ג) בשולחן ערוך מבואר דיהודי שמחלל שבת בפרהסיא, מוגדר כ'מומר'.[ד]

ד) אמנם בדברי כמה מהפוסקים בדורות האחרונים מצאנו כמה סברות להקל ביהודים המחללים שבת המצויים בזמנינו, שאין הם מוגדרים כמומרים[ה].

ה) גוי שנוגע ביין מבושל אינו אוסר את היין, וכל האיסור נאמר רק ביין שאינו מבושל[ו].

ו) נאמרו בראשונים כמה הגדרות מה נחשב 'בישול', ועל פי זה נחלקו פוסקי זמנינו[ז] אם יין מפוסטר נחשב כמבושל לעניין זה או לא.

מעתה: אם המלצר מחלל שבת והיין מפוסטר, יש למקלים על מי לסמוך - לאפשר למלצר למזוג להם את היין לכוס, לסמוך על הפוסקים הסוברים שפסטור נחשב כבישול, וכן לסמוך על ההקלות במחללי שבת שבדורנו. אך אם היין אינו מפוסטר, מכיוון שלא בכל 'מחלל שבת' שייכים סברות ההיתר של הפוסקים הנ"ל שלא להחשיבם כמומרים, וכן הסברות הנ"ל לא מוסכמות על כל הפוסקים, ובכל מקרה לגופו, יש להחמיר שלא לשתות ממזיגתו, אלא ימזוג לעצמו, ואם חושש שהמלצר ייעלב מכך, אז יימנע משתיית יין באותה חתונה[ח].

א - יורה דעה סימן קכ"ג סעיף א'.
ב - אבן העזר סימן קכ"ג סעיף ב', וראה ב"י יו"ד סימן קי"ט בשם תשובת הרשב"א ושו"ת הריב"ש סימן ד', וע"ע שו"ת תשובות והנהגות ח"ב סימן ת'.
ג - עיין שו"ת יבי"א חלק א' יו"ד סימן י"א אות כ"א - כ"ג.
ד - שולחן ערוך יורה דעה סימן ב' סעיף ה'.
ה - עיין שו"ת יבי"א חלק א' יו"ד סימן י"א שהאריך להביא את כל דברי הפוסקים בעניין זה, ותוכן דבריהם שיש להגדיר חלק ממחללי השבת כ'תינוקות שנשבו' וכן יש מהם שעל אף שהם מחללים שבת מאמינים הם בקב"ה ולראיה שעושים קידוש בליל שבת וכדו', וא"כ אין הם כ'מומרים' ועוד דיש בדברי הפוסקים הגדרות מחמירות להגדר של 'מחלל שבת בפהרסיא' וממילא לא כל מחלל שבת יכול להיכלל בהגדרה זו.
ו - שולחן ערוך יורה דעה סימן קכ"ג סעיף ג'.
ז - עיין שו"ת מנחת שלמה ח"א סימן כ"ה, שו"ת אגרות משה יו"ד ב' נ"ב, ושו"ת שבט הלוי ב' נ"א ועוד.
ח - עיין ש"ך לשו"ע יו"ד סימן קי"ב ס"ק כ"ו.

סיפור לשבת
סגולת סעודת "מלוה מלכה"

/ שאול שיף

להלן כמה סיפורונים ששמעתי על רבי אהרן מבעלז זי"ע, מהאדמו"ר המקובל, הצדיק רבי עקיבא רבינוביץ' שליט"א:

הרה"ק רבי אהרן מבעלז זי"ע אמר, כי בעיר בה מתאספים לסעודת 'מלוה מלכה', זוהי טובה לכל העיר כולה. וכמובן, שלאותם היהודים עצמם המתאספים לישב בצוותא בסעודה זו הרי זו טובה גדולה.

כאשר אמר לו חסיד אחד: "הלא הרבי הוא משיח", ענה לו הרה"ק מבעלז: לא עושים כזאת בדיחותא (ווערטלא'ך)!

אחד מחסידיו היה ממונה להשגיח על צרכי הבית, וראה שחסרים דברים. הבין הממונה שבבית מסתובב לו גנב. ואכן הוא תפס את הגנב בשעת מעשה, תוך כדי שהוא גונב מכלי הבית. רצה החסיד

המשך בעמוד הבא...

להזעיק את המשטרה, אך קודם מעשה פנה לרה"ק מבעלז וסיפר לו שתפס את הגנב בשעת הגניבה וכי הוא עומד להזעיק את המשטרה. אמר לו הצדיק: חס ושלום! מהר ופתח לו פתח אחד שדרכו יוכל לברוח, כדי שלא יציקו לו...

בחור צעיר נכנס אל הרה"ק מבעלז זי"ע והתלונן שיש לו מחשבות לא טובות. הורה לו הצדיק שילמד בכל יום שני קטעי מהרש"א. לאחר זמן סיפר הצעיר שאמנם מימוש עצה זו ניקה את מוחו לגמרי.

בסעודה המפסקת של ערב היום הקדוש, אמר האדמו"ר מבעלז זי"ע את המימרא (יומא פו:) תניא: היה רבי מאיר אומר: גדולה תשובה שבשביל יחיד שעשה תשובה מוחלין לכל העולם כולו, שנאמר "ארפא משובתם אהבם נדבה כי שב אפי ממנו", 'מהם' לא נאמר אלא 'ממנו', ובזכותו "ארפא משובתם" בלשון רבים, והכוונה לעולם כולו. וסיפר ששמע מפי אביו, הרה"ק רבי ישכר דב זי"ע את המעשה שהיה אצל הבעש"ט הק' זי"ע:

הבעש"ט הק' זי"ע סיפר במוצאי יום הכיפורים שהיה חוטא אחד אשר בלבו התמרמר על חטאיו והייתה לו התעוררות תשובה, וחשב לעצמו שאין בכל העולם אדם גרוע יותר ממנו, ושב בתשובה. אמר הבעש"ט הק' שהאדם הזה הרים את העולם כולו לכף זכות, ועל זה סיים המהרי"ד שזהו מה שאמרו חז"ל: 'יחיד שעשה תשובה', היינו: יחיד אשר אוחז את עצמו גרוע מכולם ושב בתשובה, מעלה את כל העולם. והוסיף הרה"ק מבעלז ואמר על עצמו, שאין בעולם כולו גרוע יותר ממנו... ואף אני שב בתשובה.

חסיד אחד התלונן בפניו שבלילה יש לו פחדים. אמר לו הצדיק שלפני השינה יתיצב אצל המזוזה, "ואינך צריך להניח על המזוזה את היד, אלא מספיק להגביה את הידיים אל מול המזוזה". והגביה הצדיק ידיו הקדושות ואמר לו: ככה תעשה!

וקרה שבשעת תפילת 'כל נדרי', נוצר דוחק גדול בקהל, כשהכול מיהרו וביקשו לנשק את ספר התורה. אמר הצדיק שניתן להושיט את היד ולנשק את הס"ת גם מרחוק.

בליל הושענא רבה לאחר שרבים ניגשו אליו ומסרו לו את פתקאותיהם לברכה וישועה, הודיע הרבי שהוא יאפשר רק למספר מוגבל של אנשים למסור לו פתקים ויותר לא יקבל. והסביר: גם אני יהודי, גם אני צריך לומר משהו (תיקון ליל הושע"ר). נשאר שם אדם אחד עם הפתק בידו, והרה"ק מבעלז שלח לבקש ממנו מחילה, ובמשך הושענא רבה שלח אליו כמה וכמה פעמים (אפשר שהיה זה עשר פעמים) לבקש שימחל לו. זי"ע ועכ"י.

וקרא זה אל זה ואמר — תגובות

חכמים היזהרו בדבריכם

/ מאת משה ביגל הרב המקומי - מיתר

בתגובה למאמרו של כבוד הרב גנוט (שביבים פרשת שלח)
נגד שינוי הוראות חוק רישום נישואין ופתיחת אזורי רישום הנישואין:

אציין שאינני מכיר את כבוד הרב גנוט יחד עם זאת, שמעתי שהוא תלמיד חכם גדול. אשר על כן רציתי לפתוח בדברי המשנה חכמים היזהרו בדבריכם, שמא תחובו חובת גלות (על דברים שאינם נכונים). (אבות א יא ואבות דרבי נתן שם).

ברצוני להזכיר את מה שכתב כבוד הרב גנוט בעצמו, (בגיליון חג השבועות, כמדומני).על שמירת הלשון וחומר האיסור לדבר סרה באחרים. במקום לצטט חלקים מדבריו וסיפוריו על אודות החסיד שילדיו לא הלכו בדרכו בגלל שבביתו דיברו סרה באחרים וביזו תלמידי חכמים אשלח את כבוד הרב לקרוא שוב את מה שכתב. האם רבני הציונות הדתית ושרי הבית היהודי, אינם כלולים בהלכות אלו, אתמהא?

לגופו של עניין. הרעיון לפתיחת אזורי רישום הוא רעיון שכתבתי אני בזמנו (לפני קרוב לעשרים שנה) למנכ"ל משרד הדתות. כדי להרבות קידוש ה' ולמנוע חילול ה' בתהליכי רישום נישואין.

הצורך בפתיחת אזורי רישום בא בעקבות העובדה שהמונופול שניתן למועצה דתית מקומית בנושא, הפך לעיתים את הרישום לתהליך מזעזע של חילול ה'. אני יכול לכתוב ספר על השלומיאליות, חוסר התבונה והיחס המשפיל להם זוכים נרשמי הנישואין במועצות דתיות מסוימות. למותר לציין שיש גם מועצות דתיות מצוינות העושות את מלאכתן נאמנה, מקדשות שם שמיים וחביבות הקהל.

יש מועצות דתיות ש"מחמירות" ומאלצות את אם הכלה לבוא (להפסיד יום עבודה) ולחתום על תצהיר שאכן זו בתה או בנה. (אם היא מסתירה משהו אז מה יפריע לה לחתום?) דרישה שלא קיימת בהוראות הרבנות הראשית, אין לה כל סיבה הלכתית ומכבידה ללא כל סיבה על הנרשמים.

יש מועצות דתיות שמסרבות לרשום לנישואין זוג שלא מוצא את תעודת נשואי ההורים, פקיד הרישום מודע לכך שניתן לקבל את כל התעודות במחשב מארכיון המועצה הדתית תוך דקות ספורות. במקום זה פקיד הרישום, דוחה את הזוג ומעמידם בפני שוקת שבורה, ללא כל סיבה. סיפורים רבים שגורמים סבל לנרשמים וחילול ה'.

בשנים האחרונות נוצרה בעיה חדשה יש מועצות דתיות "המחמירות", בהוראות רבני העיר, שלא לרשום לנישואין אנשים בעלי תעודות גיור עליהן חתום הרב הראשי לישראל הרב עמר. מלבד החוצפה שיש בדבר, יש בכך גם גזל מצד הרבנים שעומדים מאחורי "חומרא" זו. כל רב מקומי, שהוא רושם הנישואין בעירו, מקבל שכר על היותו רב העיר ומחויב להחלטות הרבנות הראשית. אם אינו יכול לבצע את תפקידו, עליו להתפטר. מצב בו הוא מקבל משכורת ואינו מבצע את מחויבותו "לבוס" שהיא ע"פ החוק, הרבנות הראשית, הוא גזל.

כל הדברים האלו הביאו את הצורך לפתוח את אזורי הרישום. שלא כפי שכתב כבוד הרב אין לכך שום משמעות הלכתית אלא רק טכנית. המשמעות ההלכתית היחידה היא שמועצות דתיות שעובדות בצורה שלומיאלית או שיש בהן דרישות בלתי סבירות או מנוגדות לפסקי ההלכה של הרבנות הראשית, יאבדו את הלקוחות שלהן לטובת מועצות דתיות יעילות ומסבירות פנים. לכתוב שיש מועצות דתיות ורבניות שמחפשות בהלכה, זו הוצאת שם רע מן הסוג הגרוע ביותר, על פי מה שכתב הרב גנוט בעצמו במאמר הנ"ל. יש מועצות דתיות שממציאות "חומרות" ללא כל סיבה הלכתית, או מועצות דתיות שמתנהלות בשלומיאליות ובחילול ה' מול מקדשי שם שמיים.

רישום הנישואין, וידוא יהדות וכדומה נעשה היום בשימוש באמצעים מודרניים של מחשב וכדומה ואין כל קדושה של מחשב מקומי אחד על פני מחשב במקום אחר.

אני קורא לרב גנוט: חזור בך מסגנון כתיבה זה, שכבר נהגת בו בעבר, בבוטות נגד רבני הציונות הדתית וחזור לכתיבה הראויה לתלמיד חכם שנזהר בדבריו, בדרך שכתבת במאמרך הנ"ל.

תגובת הכותב:

ישר כח לכבוד הרב ביגל שליט"א על תגובתו המרתקת, המחכימה והמעניינת, שהחכימה אותי רבות.

אכן, לא הכרתי את התופעות המאוד חמורות שכבודו מזכיר בתגובתו.

ולגופו של ענין: גם אם אכן כל התופעות המזעזעות שכבודו מזכיר במכתבו נכונות, עדיין אין בדבריו תשובה לטענותי שלי, לפיהם יתכן מצב חמור שכל אלו שהרישום לנישואיהם אינם מקובלים בשום מועצה דתית הגונה, יתורו אחר מועצה דתית פחות הגונה, כדי לעקוף את ההלכה (ולא את הפרוצדורה והענינים הטכניים).

וכפי שכתבתי. האם מפני שמערכת המשפט הישראלית לוקה באטימות וסחבת (והיא אכן כזאת), האם לכן נאפשר לכל אדם לבחור לעצמו את השופט הנוח לטעמו? האם נעשה זאת אפילו בפקיד שומה, או ועדה לתכנון ובניה?

כבודו מעיר לי על כך שאחדל מסגנון כתיבה משתלח כנגד רבני הציונות הדתית.

חושבני שמעולם לא כתבתי דבר וחצי דבר נגד רבנים. אינני מתיימר להטיף מוסר לרבנים. מי אני ומה חיי.

כל דברי נכתבו במפורש כנגד התנהגות חברי הכנסת והשרים של מפלגת הבית היהודי, שחלקם מצהירים בגלוי שאינם מצייתים לרבנים. לא לרבנים הציבור החרדי, אלא לרבני הציונות הדתית. יו"ר המפלגה בנט הצהיר, כפי ששמעתיו באוזני, שהרבנים יכולים להשיא לו עצה, בדיוק כפי שמומחי בטחון או חברה יוכלו להציע לו עצה, אך רק המפלגה, היינו עסקניה ולא רבניה, ייקבעו.

חושבני שכרב ישוב ייצטרף אלי כבודו ויביע מחאה על חוסר הציות של מנהיג הבית היהודי לרבני הציונות הדתית, במגוון תחומים, כולל הבחירות לרה"ר, חוק הגיוס, קיצוץ תקציבי הישיבות והעמדת עולם התורה בסכנה. ויעידו על כך 9 מחברי הסיעה בעצמם, שיצאו החוצה בהצבעה בנושא חוק הרה"ר. אחד מהרבנים היותר בולטים בציבור הדתל"י, הרב חיים דרוקמן, יושב ביציע הכנסת ורואה בעיניו כיצד בנט, אורבך ושקד מצביעים נגד דעתו שלו ודעתם הנחרצת של גדולי רבני הציונות הדתית. אוי לאותה בושה!!

לענ"ד, כל יהודי דתי לאומי שתמך בבית היהודי בבחירות האחרונות, ואינו מוחה על זילזול ראשיה ברבני הציונות הדתית, ייתבע על כך בשמים.

בברכת התורה / שמואל ברוך גנוט

שביבים / שאול שיף

שלא לבדות עובדות ומעשים חדשים

הנה להלן משולחנו הטהור של ידיד נפשי ד"ר צבי פנטון, ה' יאריך ימיו ושנותיו בבריאות טובה:

ה"בית הלוי" מביא בפרשת כי תשא, ד"ה "והנה בהמבואר": וז"ל (עם מעט עריכה):

במדרש בפרשת חוקת (י"ט, ד') נכתב: מפני מה כל הקורבנות זכרים ופרה אדומה נקבה?

משל לבן שפחה שטינף הפלטין אמר המלך תבוא אמו ותקנח צואת בנה, כך אמר הקב"ה תבוא פרה ותכפר על מעשה העגל: ועיין עוד בפירש"י בפרשת חקת שהביא מיסודו של רבנו משה הדרשן ג"כ פירוש כזה, שמכפרת על העגל, ומפרש שם כל הפרטים שבמצוות פרה, שהם מכוונים למעשה העגל. ויותר מזה, מבואר ב"יוצר" לפרשת פרה דממש לא הניח שום פרט בדיני פרה שלא הביא שהוא מכוון לפרטים שהיו בחטא העגל.

ולכאורה אינו מובן, שהרי התורה כתבה חוקה כלומר שאין בה טעם, אם כן מדוע הותרו ליתן בה טעמים בכל הפרטים עד דגם בשארי מצוות שאינם נקראים חוקה לא מצינו שיאמרו בה טעמים יותר ממה שנאמר בפרה. עוד איתא במדרש פרשת חוקת (י"ט, ג') על הפסוק בקהלת ז', "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני": "רחוק מה שהיה

ועמוק עמוק מי ימצאנה", אמר שלמה: על כל התורה כולה עמדתי ועל פרשה זו של פרה הייתי דורשה וחוקרה והיא רחוקה ממני. ולכאורה דברי מדרש הללו סתירה לדברים דלמעלה שנתן טעם לפרה (אמנם עיין במס' יומא (י"ד) שמבואר שם שעיקר מה שנתקשה בה שלמה ואמר והיא רחוקה ממני, הוא על זה הפרט שבה, שהמזין עליו נטהר והנושא מי חטאת טמא יעו"ש).

והנה מקודם נפרש דברי הפסוק 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני' - אמר שלמה: הייתי סבור על כל המצוות שיודע אנכי טעמם והיא רחוקה ממני קאי על פרשת פרה שהיה דורשה וחוקרה והיא רחוקה, וסיים עוד 'רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנה' שמפרשה זו הבין שאינו יודע גם בשארי המצוות, וזהו שאמר "רחוק מה שהיה", דמזו הבין **שכל (הבנת) התורה רחוקה** (ממנו) מעת שהחל לחקור בה, וכל התורה עמוק עמוק מי ימצאנה. ושוב מצאתי במפרשים שפירשו כן לכוונת המדרש והפסוק, שעל ידי לימוד פרשת פרה הבין, שכל מצוות התורה כולה נעלם ממנו טעמיהן. ובזה יבואר הפסוק שאמר (במדבר, י"ט) זאת חקת התורה כו' ויקחו אליך פרה וגו' ולכאורה הרי פרה היא רק מצווה אחת שבתורה ואמאי קרי ליה חוקת התורה, אלא שמפרה יתברר לאדם דאינו יודע מאומה מכל מצוות שבתורה וממילא כל התורה חוקה היא. וההסבר לזה, שהרי כל המצוות מקושרות ומשולבות אחת ברעותה וכולן תלויות זו בזו. וכמו שבאדם השפל יש בו רמ"ח אברים ושס"ה גידין וכולם קשורים ותלויים אחד בשני, כך הרמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא-תעשה קשורות זו בזו והן כולן אחת ואי-אפשר לירד להבנת אחת מהם בלא ידיעת כולן, וכיוון שהגיע לפרה ולא ידע טעמה, מוכח ממילא שאינו יודע את כולן. ונמצא היוצא מדברינו, שפרה אדומה היא סייג וגדר גדול לאדם המתבונן בשכלו לחקור בטעמי המצוות, לבל ייכשל בהן לדון אחר שכלו ולהרוס ולומר אנכי הרואה לידע טעמם ועל ידי זה יוכל להיכשל להוסיף או לגרוע - **רק צריך לעשות הכל בכל הפרטים כפי מה שקבלנו מרבותנו** ע"פ כללי התורה וההלכה הקבועה בלי נטות מאומה מדברי השו"ע, כיוון שהוא יודע בעצמו שאינו יודע עומק הדברים. **ונמצא שמצוות פרה היא מנגדת ממש למעשה העגל והיא סייג וגדר שלא להיכשל עוד ברעיונות כאלה לבדות מלבו עבודות ומעשים חדשים שלא נתקבלו מרבותינו הלכה למעשה.**

וזהו כוונת המדרש שאמרו על פרה, תבוא אמו ותקנח צואת בנה, לא שנתכוונו שזהו עיקר הטעם של המצווה, שהרי מצווה זו היתה בתורה גם קודם חטא העגל והתורה קדמה לעולם, ורק כוונתם שכיוון שמצוות הפרה היא חוק ואינו יודע טעמה זה, הוא המקנח צואת בנה שמחמת שהיא חוק, ממילא היא שמירה וסייג לבל ייכשלו עוד להבא בדברים כאלה הדומים לחטא העגל, וממילא נתכפר בה גם חטא העגל העבר, והא דבחרה התורה במצוות פרה להסתיר טעמה מעיני האדם ולא בחרה במצווה אחרת שתהי' נסתרת וממנה היינו למדין על שארי המצוות והיתה המצוה ההיא כפרה על העגל, הוא משום שפרטי המצוה של פרה דומים ממש לפרטים שנעשו בעגל וכמש"כ רש"י בשם רבי משה הדרשן ומש"ה נעלם טעם מצוה זו כדי שהיא תהיה המכפרת עליו. וגם כי כל שיעבודי ישראל יצאו ע"י העגל וכמו שאמרו (עירובין נ"ד) אלמלא לא נשתברו הלוחות וכו' שנאמר 'חרות על הלוחות' אל תקרי חרות אלא חירות, ומצוות פרה היא רומזת על סוף הגאולות, ולכך נשארת היא חוקה ונסתרת בטעמה עד לע"ל.

(עיי' פרשת בא, ד"ה "דכבר נתבאר דהמצוה איננו בשביל הטעם הנודע לנו... ובסוף כותב ה"בית הלוי", "ומש"ה אמרו (במדבר י"ט), ו') **דפרה של משה קיים לעולם, וזהו ג"כ שרמזו במדרש בפרשת פרה (ילקוט תשנ"ט) על הגאולה, כמו דמבואר במדרש פרשת חוקת (שם) דהגלות באה ע"י העגל ואמרו בגמרא (ב"ב ח')**

אין הגלויות מתכנסות אלא בזכות המשנה שנאמר (הושע ח') גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם, הרי דקיבוץ גלויות יהיה בזכות התורה שבע"פ וכמש"כ".

עניין מי מריבה

להקדישני: מפרש רש"י שאם היה מדבר אל הסלע היו ישראל לומדים ק"ו; מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דיבורו של מקום, קל וחומר - אנו! ולכאורה מה נפק"מ כל כך אם היה מדבר אל הסלע או אם היה מכה את הסלע, וכי עכשיו אין ק"ו? ומה הסלע כשמכים אותו נותן מים, ישראל שסבלו כל המכות אינו דין שיקחו מוסר לעצמם ויעשו רצונו של מקום, וכדכתיב (ירמיה, ב') לשוא הכתי בניכם מוסר לא לקחו.

אבל הנפק"מ הוא שאם ראובן מדבר לשמעון ושמעון עושה, הרי זה מעשה של שמעון ולא מעשה של ראובן, אבל אם מכהו הוי זה מעשה ראובן! והנה הקב"ה הוא הנותן מים, ומעשי הטבע הוא מעשי הקב"ה בכבודו ובעצמו, ואם משה היה מדבר אל הסלע הוי זה מעשה הסלע, דהיינו מעשה ה', ועכשיו שהיכה את הסלע הוי זה מעשה של משה! וזה ודאי, שאם הוצאת המים צריך שתיקרא על שם משה, הדרך הנכונה היא על ידי הכאה, וכמו שאמר לו הקב"ה בפעם הראשונה, אבל משה לא נשלח להוציא מים אלא להשמיע את דבר ה' אל הסלע, ואז כשהסלע יתן מים הוי זה מעשה הסלע שהוא מעשה של טבע, נמצא שהוא עצמו מעשה ה': אבל עכשיו שהכה את הסלע, הוי זה מעשה של משה, והיפך כל המטרה שהייתה כאן. נמצא שיש כאן חסרון בקידוש השם.

והנה בפעם הראשונה נצטווה משה להכות את הסלע, ובפעם זו - לדבר, ולכאורה מה שונה זה מזה? ואולי אפשר לומר דקודם מעשה קרח ידעו את היסוד הגדול שמעשה משה הוא "בכבודו ובעצמו", ולכן משה הכה את הסלע, ואע"פ שהמעשה מתיחס אל משה, מכל מקום בידוע, שמעשה משה הוא עצמו מעשה ה', אבל אחרי מעשה קרח, שהוריד את כל ישראל מטהרת האמונה, וגם אחרי שנבלע באדמה, עדיין אמרו "אתם המיתם את עם ה'", שחלקו על זה "שהבכבודו ובעצמו" עובר דרך משה, ואחר כך כדי שהקב"ה ידבר בכבודו ובעצמו היה צריך להכניס את המטות לקודש הקדשים: צריך מעתה דבר ה' להיות יותר מפורש וברור, וכבר לא יכול משה רבנו לעשות מעשה מעצמו, שכבר אינם יודעים ליחסו להבכבודו ובעצמו של השי"ת. ואולי יש לדייק מה דכתיב "יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל", היינו שכל חסרון הקידוש השם היה לעיני בני ישראל, אבל בעצם הדבר באמת לא היה חסרון קידוש השם, דהיינו הך, אם המים באים על ידי משה או על ידי הסלע עצמו.

ואולי יש לפרש עפי"ז מה דכתיב (דברים, ג') ויתעבר ה' בי למענכם: הכוונה שכל החטא היה רק בגללכם, שאני מצידי, אין נפק"מ אם אני מכה את הסלע או מדבר אליו שכן מעשה משה הוא בכבודו ובעצמו של הקב"ה - אבל בגללכם, שאתם הכחשתם את מציאות זו, היה צריך דווקא לדבר אל הסלע, נמצא כל החטא והכעס שהיה כאן היה רק בגללכם...

("תפארת תורה" הרב ש.ד. פינקוס)

הוכו במוטות וברזלים

כותב אלי ר' יונתן שטנצל:

...אתה טוען במייל ששלחת אלי שההתנכרות שלנו למדינה היא טוטאלית, אז הנה אחת הסיבות לכך. זה עתה, עם הסתלקותו של

אבי זצ"ל (הרב שלמה שטנצל) מהעומדים על משמר ההלכה היומית והמשנה היומית (שבכך התחיל כידוע אביו / סבי), ערכתי סדר במאות כתביו וחיבוריו והנה אחד המאמרים שפרסם, שתוכנו מדבר בעד עצמו:

"הח"מ ראה איך אביו של יוסי שריד - יעקב שריד שהי המנכ"ל משרד החינוך והתרבות בשנות ה-50 ריצץ גולגולות של היהודים העולים החדשים מעדות המזרח, שהפגינו דרישתם לתת חינוך יהודי-דתי לילדיהם, לאחר ששריד כפה עליהם חינוך כפירה ומתירנות אנטי יהודית, אביו של יוסי שריד עמד בראש מכונת ההשמדה הרוחנית של השמאל ומפא"י, ו"חטף" מאות אלפי ילדים מחיק הוריהם לאימוץ לכפירה, ובכפיה על ידי נישול ההורים מפת לחם וכוס חלב, ומניעת קורת גג ופרנסה.

מפא"י ויעקב שריד כמוציא לפועל שלהם, הם מיום היוולדם ביקשו לעקור את היהדות, ושינסו מותנים על ה' ועל עמו ותרתו, באו לארץ ישראל מיליוני יהודים, והוא מונה ע"י הרודן בן גוריון לעמוד בראש המערכת להשמדת היהדות מן העולים החדשים שבאו לארץ ישראל עם אמונתם, מסורתם ותרבותם היהודית... והיו פלוגות המחץ מקיבוצי השמאל, שהיו שלוחה של שלטון של בן גוריון, לממש את הכפייה האנטי דתית ההמונית, יחד עם יתר הפושעים, שעוד ישולם גמולם, העולם אינו הפקר. הח"מ ראה במו עיניו כיצד יעקב שריד - המנהל הכללי של משרד החינוך והתרבות יוצא אל המפגינים הדתיים שניכפה עליהם חינוך אנטי יהודי ואנטי דתי, והוא פקד על פקידיו לקחת מקלות אלות ברזלים, חגורות ומוטות וכל חומר חבלה אחר, וציווה עליהם להכות מכות מוות ביהודים, יעקב אבי יוסי שריד ששנאת מוות מאיימת בעיינו, עמד בראש הפוגרום, הוא ריצץ ראשים יהודיים במקל שבידו, הוא הוריד מכות בעוצמה ופיצח גולגולות לקול הזעקות המחרידות של המפגינים היהודים הדתיים, כאשר חלקם הגדול היה זקוק לטיפול רפואי דחוף, הוא קרא למשטרה ולא הרשה שינתן להם עזרה רפואית.

החי"מ מוכן להעיד על כך יחד עם חבריו על כל מערכת הטירור שניהל שריד נגד החינוך הדתי, העם היהודי פצוע, המשפחות נקרעו מילדיהם ע"י הדמוקראט אבי הדמוקראטיה השרידיסטית, 500 ילדי תימן נעלמו ע"י השמאל. הם נחטפו מן התימנים ומעדות המזרח, שהם כידוע סוג ב', שזכות הקיום שלו היה רק כדי לשרת את השמאל האשכנזי סוג א', לעשות עבורו את העבודה השחורה, לספק לו ולהוליד ילדים למענו, להיות "בשר תותחים" כדי לנהל את מלחמות השמאל... על החתום:

הרב שלמה שטנצל / רחוב תורת חיים / 2 בני ברק

בסוד שיח

כשם שפרצופיהם שונים
כך דעותיהם שונות

נשמח לקבל תגובות והערות מהקוראים
בדוא"ל: besod@013net.net

עיצוב ועריכה גרפית:
גיל ויין עיצוב גרפי
אימייל. gilwein26@012.net.il